

III. Helyezett

Fülöp Rebeka 4.a

Marcali

Mikszáth Kálmán Általános Iskola tanulója

A szülinapi ajándék

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, akit Szofinak hívtak. Nagyon magányosnak érezte magát, szeretett volna egy kis kutyát. A szülei elhatározták, hogy születésnapjára megkapja. Eljött a nap, és Szofi kézbe vette a várva várt ajándékot. Nagyon örült neki. Kinyitotta a dobozt és benne volt. El is nevezte Bolyhosnak, mert olyan göndör szőre volt. Szofi felvezette a szobájába a kis állatot. A kutyus azonban leszökött az udvarra. A lány hallott valami motyogást kintről. Kinézett, de nem látott senkit, csak Bolyhost. Fogott egy serpenyőt és kiment. Először gyámoltalan volt, de megbátorodott. Kinézett és látta, hogy a kutyus beszél. Nagyon megrémült, de kezdett visszaemlékezni, hogy mit kívánt. Azt kívánta, hogy:

- Bárcsak beszélne a kutyám!

Épp akkor ment el egy hullócsillag.

- Te tényleg beszélsz?

- Igen, nagyon is!

- Szóval teljesült a kívánságom, ez annyira jó! - mondta a lány boldogan.

- Felmegyünk a szobámba?

Az állat csóválva a farkát mondta ki, hogy:

- Igen.

Elindultak. Menet közben azt mondta a kutya:

- Érzek valami szagot!

- Miféle szagot? – kérdezte Szofi izgatottan.

- Gyere fel velem a padlásra!

- Minek?

- Azért, mert érzek valami régi, de nagyon régi szagot.

- Egy csomó régi cucc van fenn – hitetlenkedett a kislány.

- Ez valami más.

- Hát jó! – mondta furcsálló tekintettel és felmentek.

Nagyon sötét volt. Szofi végül megtalálta a kapcsolót. Láttak egy lefedett, pókhálós, poros valamit. Levették a lepedőt és ott volt egy időgép.

- Hé! Az a miénk! – mondta a kutya.

- Mi van akkor?

- Add vissza, most!

- Hú de félek! – mondta a kalóz cseppet sem biztatóan.

Végül ki hívta a legénységet.

- Most mitévők legyünk?

- Nem tudom.

- Várj, megvan! Másszunk fel az árbocra. Jó?

- Jó.

Egy óvatlan pillanatban kikapták a vezér kezéből a gépet és felmásztak.

- Ott vannak fenn, kapjátok el őket! Ez parancs! – üvöltötte a kapitány.

A legénység felment, kardjukkal az oldalukon. De Bolyhosék legyőzték őket. A csapat félt a kapitánytól. Az egyikük adott egy térképet Szofiéknak, mert már tudta, nincs veszteni valója.

A kislány és barátja tovább álltak, követve a térképet. Egy ideje már mendegéltek, amikor is hirtelen megnyílt alattuk a föld. Félni sem maradt idejük, már zuhantak is lefelé. Szerencsére Szofinak eszébe jutott megnyomni az időgép gombját. A következő pillanatban egy piramis előtt találták magukat. Nyitva volt az ajtaja, hát bementek. Látták, hogy ott van egy szarkofág. Nem merték kinyitni. Találtak még egy ajtót, de zárva volt.

- Hol lehet a kulcs? –kérdezte Bolyhos.
- Én látom. Ott van a szarkofágon - felelte Szofi.
- Menjél el érte- kérte a kutya.
- Miért én? Miért nem te?
- Azért mert én kutya vagyok.
- Tudod mit, menjünk együtt- vetette fel a kislány.
- Jó.

Amire odaérek, a kulcs eltűnt. Helyette egy feliratot láttak:

- Nyisd ki!

Kinyitották és a múmia kezébe ott volt, amit kerestek.

- Hogy vegyük el tőle?- kérdezte a kislány.
- Emeld fel óvatosan a kezét, én pedig kihúzom.

Éppen neki álltak tervük végrehajtásának, amikor felébredt a múmia.

- Mit akartok itt? –üvöltötte.
- Át szeretnénk menni az ajtón- felelték.
- Választhatsz kutya! A lány, vagy a kulcs.

Az állat Szofit akarta választani, de kis gazdája meggyőzte, hogy a kulcsot vigye. Bolyhos elindult. Ahogy kilépett az ajtón, Szofi kikapta csuklóját a szörny kezéből és utána futott. Pont átfutott, mire záródott a szerkezet, de ellenfele még be tudta dugni a lábát. A kis csapat nagyon boldog volt, nem számítottak rá, hogy nem csak ketten jutottak tovább. Magabiztosan mentek előre. Egy labirintushoz értek. Be akartak lépni, de megállította őket egy őr.

- Hé! Vannak szabályok, hogy hogyan menjetek be! Először is egy ember mehet be. Másodszor, tíz perc alatt kell kiérni. Ki akar bemenni?

- Én – jelentette ki a lány.
- Biztos?
- Igen.

- Akkor indulj!

Szofi elindult, vele együtt a visszaszámlálás is.

Kevergett, kavargott, de nem tudott kijutni. Tudta, hogy még van ideje. Végre észrevette a kijáratot. Azonban egy árnyék állt elé. Vajon ki? A múmia.

- Engedj ki!- kiabálta Szofi.
- Megszegted az esküt!- dörögte a lény.
- Tényleg. Felejtjük el!
- Nem! Én soha nem engedek!

A kislány gyorsan átbújt ellenfele lábai között és szaladt kifelé. Az élőhalott utána. Éppen az utolsó percben hagyta el az útvesztőt.

- Ez az! Sikerült kijutnom!- örvendezett.

A gonosz üldözője bent ragadt.

- Tessék, adok nektek egy talizmánt, ezzel menjetek tovább- mondta az őrző.

Elindultak. Ismét egy ajtóhoz értek. A zárba pont beleillett a kapott ajándék. Az ajtó kinyílt és ott volt egy tekercs. Szofi odament és elolvasta. Ez állt benne: Kedves barátaim! Ez a kaland nem a kincsről szólt, hanem az élményről, amit közösen éltetek át. Így hát a legnagyobb kincs a barátság!

- Ez igaz- jelentette ki Bolyhos.

Bekapcsolták az időgépet és hazamentek. Éppen vacsoraidő volt. A két barát leült enni, majd a kislány elköszönt szüleitől és aludni tértek. Álmukban újra átélték a közös kalandot.